

Primorske novice, 4.12.2007

Vida Gorjup
Posinković

Izbrisani Primorci

Ko je bilo že videti, da bo pokrajinska razprava minila brez večjih travm, je počilo: Primorska je nenadoma, meni nič, tebi nič, kar izginila s pokrajinskega zemljevida. In to brez kakih večjih napovedi, ki bi dale slutiti, da se kaj takega sploh lahko zgodi. Za Primorce je bilo to strela z jasnega. Dovolj boleče je bilo že samo drobljenje Primorske na dve oziroma tri pokrajine, z izginotjem njenega imena pa se zdi, kot da so s površine zemlje izginili tudi sami Primorci!

Izbrisana Primorska je iz zimskega spanja zbudila celo južnoprimorske župane, ki se vse dotlej (razen Bistričanov seveda) niso posebej ukvarjali s pokrajinsko zakonodajo, kaj šele s poimenovanji pokrajin. Navsezadnje to tudi ni bilo potrebno, saj ime južnega dela Primorske nikoli niti za trenutek ni bilo sporno. Vse dokler Primorska ni izginila tudi z južnega dela.

Bistveno drugače je bilo ves ta čas na Goriškem, kjer so se že leta zelo dejavno zavzemali za samostojno goriško pokrajino in njeno zgodovinsko poimenovanje. To je bil tudi eden od razlogov, da se je predsednik socialnih demokratov Borut Pahor že pred kar nekaj leti javno zavzemal za večje število manjših pokrajin. Samo tako je namreč lahko ustvaril pogoje za ustanovitev Goriške pokrajine. In jih je. Problemi so nastali, ko so Goričani nenadoma začutili, da so se z Goriško pokrajino pravzaprav odpovedali svoji najmočnejši identifikacijski referenčni točki, Primorski. Še težje pa je bilo verjetno sprejeti dejstvo, da nekje na jugu še naprej živijo čisto pravi Primorci, pa čeprav jih je le še polovica. Najlažja pot iz nastale zagate je bila brisanje Primorske še iz imena južne pokrajine. Ministru Žagarju je verjetno vseeno, kako se bodo pokrajine imenovale, da se le ne množijo.

Zgodba o izbrisani Primorski je zgovorna iz več zornih kotov, predvsem pa zato, ker pripoveduje o potrebi po istovetenju. Biti Primorec namreč še zdaleč ne pomeni zgolj živeti v tem delu države, temveč se v njem predvsem prepoznavati. Ime zato ne predstavlja zgolj zunanje formalnosti, temveč predvsem točko naše najmočnejše identifikacije. Odseva namreč cel vrednostni sistem prostora, ki mu pripadamo, skupno preteklost, podobne kulturne, jezikovne in značajske posebnosti, v katerih se prepoznavamo. Vzemi mi ime in vzel mi boš dušo, bi lahko parafrazirali. Zato je tačas na Goriškem čutiti nelagodje, na jugu pa jezo.